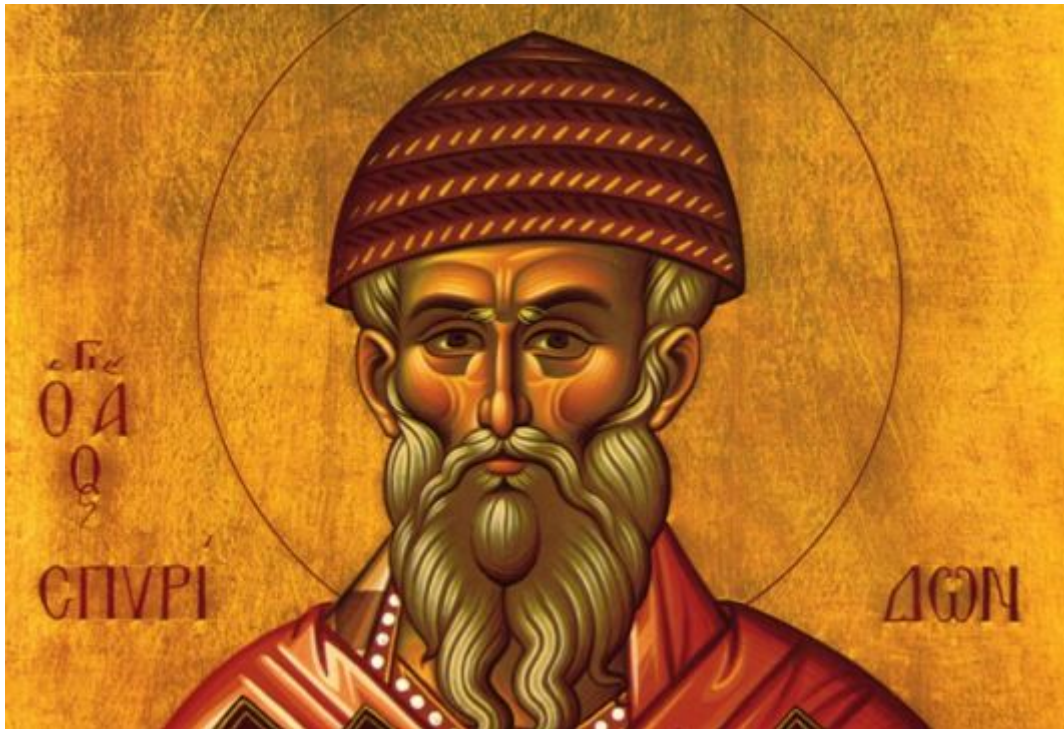

Ο Άγιος Σπυρίδων

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Αγίου Σπυρίδωνα, επισκόπου Τριμυθούντος του θαυματουργού.

Ο άγιος Σπυρίδων (270-348) γεννήθηκε και έζησε στη Κύπρο ασκώντας το επάγγελμα του βοσκού. Ολιγογράμματος, απλός στους τρόπους, ταπεινός, πράος, ενάρετος. Ποτάμι ανεξάντλητο της αγάπης (αγάπης ρείθρον μη κενούμενον), φιλόξενος, προστάτης των χηρών και των πτωχών, παρηγοριά των θλιμμένων, ανεξίκακος αλλά και πηγή των θαυμάτων. Σύμφωνα με ιστορικές μαρτυρίες ετιμάτο και όταν ζούσε ως θαυματουργός. Ήταν έγγαμος και είχε μία κόρη, την Ειρήνη. Όταν κοιμήθηκε η σύζυγός του φρόντισε περισσότερο το βίο της αρετής. Όπως γράφει ο βιογράφος του Συμεών ο Μεταφραστής (P.G, 116, 417-468) «είχε ζωγραφισμένες στον εαυτό του όλες τις αρετές».

Όταν κοιμήθηκε ο επίσκοπος της μικρής πόλεως Τριμυθούντος, που βρίσκεται μεταξύ Λευκωσίας και Αμμοχώστου, οι πιστοί ομόφωνα τον κάλεσαν να γίνει Επίσκοπός τους. Ως επίσκοπος δεν άλλαξε τη ζωή του. Φρόντιζε το κοπάδι των ζώων του, ασχολείτο με τις γεωργικές εργασίες, φορούσε τα ίδια φτωχικά ρούχα και τον ίδιο σκούφο από πλεγμένα φοινικόφυλλα. Κοιμηθήκε σε ηλικία 78 ετών

ειρηνικά στις 12 Δεκεμβρίου του 348 και ενταφιάστηκε στην Τριμυθούντα. Περί τα τέλη του 6ου αι. λόγω επιδρομής βαρβάρων το λείψανο του μετακομίστηκε στην Κων/λη. Μετά την άλωση της Πόλης μεταφέρθηκε στην Ήπειρο και το 1456 μ. Χ. στην Κέρκυρα. Από το 1589 εναποτέθηκε στον επ' ονόματί του ναό όπου και παραμένει, «αδιάφθορο» διατηρώντας την ελαστικότητα του δέρματος του, μέσα σε πολύτιμη λάρνακα συνεχίζοντας τις θαυματουργικές θεραπείες. Από το λείψανο του λείπει το δεξιό χέρι, το οποίο βρίσκεται στη Ρώμη. Το πλήθος των θαυμάτων του αναφέρει ο βιογράφος του με λεπτομέρειες.

Ο άγιος Σπυρίδων δεν είχε κατά κόσμον σοφία, ήταν όμως θεοφόρος. Εκινείτο από το Άγιο Πνεύμα και ήταν ζηλωτής της ορθοδόξου πίστεως. Επί της εποχής του συνεκλήθη η Α΄ Οικ. Σύνοδος για να καταδικάσει τον Άρειο που δεν δεχόταν ότι ο Υιός είναι ομοούσιος με τον Πατέρα αλλά μόνο ένα κτίσμα (δημιούργημα). Είχαν συγκεντρωθεί τότε οι 318 θεοφόροι Πατέρες που πολλοί από αυτούς ήσαν κάτοχοι της φιλοσοφικής παιδείας της εποχής. Ανάμεσα τους και ο απλός Σπυρίδων που δεν είχε ούτε ευφράδεια, ούτε ρητορική δεινότητα ώστε να μπορέσει να απαντήσει στους σοφιστικούς συλλογισμούς και τους κομπούς και γλαφυρούς λόγους των αντίθετων αιρετικών. Είχε μόνο την αρετή και τη Θεία Χάρη. Ιδιαίτερα διακρινόταν για την ευγλωττία του και τα περίτεχνα τεχνάσματα κάποιος ρήτορας που παρουσίαζε την απάτη του Αρείου ως ορθή διδασκαλία.

Τον πλησίασε ό άγιος και θέλησε να του μιλήσει. Τότε επενέβησαν οι άλλοι Πατέρες που γνώριζαν την απαιδευσία του και την απλοϊκότητά του και τον εμπόδιζαν. Ο άγιος όμως δεν τους άκουσε γιατί είχε το σχέδιο του για την απόδειξη της αλήθειας. Αφού μίλησε σύντομα εκθέτωντας την ορθόδοξη διδασκαλία κρατώντας στο αριστερό του χέρι ένα κεραμίδι και κάνοντας με το δεξί του το σημείο του σταυρού είπε: «Εις το όνομα του Πατρός». Τότε είδαν όλοι να ανεβαίνει προς τα πάνω η φωτιά, η οποία έψησε το κεραμίδι. «Και του Υιού» συνέχισε ο άγιος. Τότε έτρεξε προς τα κάτω το νερό με το οποίο ζυμώθηκε η λάσπη του κεραμιδιού. «Και του Αγίου Πνεύματος» συνέχισε και άνοιξε το χέρι του και έδειξε το χώμα με το οποίο κατασκευάστηκε το κεραμίδι.

Με το θαύμα του κεραμιδιού έμειναν έκπληκτοι όλοι. Το ένα κεραμίδι φανέρωνε τον ένα Θεό και τα τρία στοιχεία του τα τρία ομοούσια πρόσωπα της Αγίας Τριάδος.

«Οι επίσκοποι επέστρεψαν στις επαρχίες τους, αισθανόμενοι απέραντη αγαλλίαση για την νίκη, εκπληττόμενοι από το θαύμα και δοξάζοντας τον Θεό...Ο αυτοκράτορας, έκπληκτος τίμησε με ξεχωριστές τιμές τον άγιο Σπυρίδωνα». Με το θαύμα αυτό έγινε «υπέρμαχος» της πίστεως.

Κατά το χρόνο της απουσίας του αγίου Σπυρίδωνα στη Νίκαια για τις εργασίες της Συνόδου ξαφνικά απεβίωσε η κόρη του Ειρήνη, η οποία ζούσε ως μοναχή. Ο άγιος με υπομονή και καρτερία πέρασε τη λύπη του αποχωρισμού. Όταν γύρισε στην επισκοπή του ήλθε μια γυναίκα πολύ λυπημένη και του ανέφερε ότι έδωσε στη κόρη του, όταν ζούσε, ένα πολύτιμο χρυσό κόσμημα για να της το φυλάξει. Ο άγιος έψαξε με κάθε επιμέλεια κάθε σημείο του σπιτιού της κόρης του αλλά δεν το βρήκε πουθενά.

Πήγε τότε στον τάφο της και σάν να ήταν ζωντανή της φώναξε: «Ειρήνη, αγαπημένο μου τέκνο, που βρίσκεται το κόσμημα που σου έδωσαν να το φυλάξεις;». Εκείνη αμέσως, σαν να ξύπνησε από κάποιο ελαφρό ύπνο είπε: «Πατέρα μου, το κόσμημα το έχω τοποθετημένο στο τάδε μέρος του σπιτιού». Ο άγιος μπροστά στην έκπληξη των παρευρισκομένων, σάν να ήταν κύριος της ζωής και του θανάτου, δωρεά που πήρε από τον Χριστό, διέταξε την κόρη του: «Κοιμήσου από τώρα κόρη μου, ως τότε που ο κοινός Δεσπότης, ο Ιησούς Χριστός, θα σε αναστήσει μαζί με όλους κατά την κοινή ανάσταση».

Ένας πάμπτωχος γεωργός, γνωστός του αγίου, κατέφυγε σε ένα πλούσιο που είχε γεμάτες τις αποθήκες του σιτάρι ζητώντας να δανειστεί, με την υπόσχεση της επιστροφής. Ο πλούσιος του είπε ότι χωρίς χρήματα δεν θα έπαιρνε ούτε τη σκιά του σπειριού του σιταριού.

Ο καϋμένος έπεσε σε απόγνωση και κατέφυγε στον κοινό θησαυρό των φτωχών, τον άγιο Σπυρίδωνα. Αυτός τον στήριξε με τα λόγια του και του είπε να περιμένει μέχρι την επόμενη μέρα. Πήγε τότε σπίτι του και του έδωσε ένα χρυσό βαρύ αντικείμενο το οποίο θα το έδινε ενέχειρο στον πλούσιο για να πάρει το σιτάρι που χρειαζόταν. Έτσι και έγινε. Ο φτωχός πήρε πολύ σιτάρι έθρεψε την οικογένειά του και έσπειρε τα χωράφια του. Η σοδειά ήταν τόσο πλούσια ώστε έδωσε στον πλούσιο το σιτάρι που του χρωστούσε και πήρε πίσω το ενέχειρο το οποίο επέστρεψε στον άγιο.

Τότε ο άγιος του είπε: «Ελα τώρα, αδελφέ μου, να το αποδώσουμε από κοινού σ' Αυτόν που από αγάπη και ευσπλαχνία σου το δάνεισε και σε διευκόλυνε». Τον πήρε μαζί του σε ένα μικρό κήπο και αφού προσευχήθηκε στο Θεό άφησε κάτω το χρυσό αντικείμενο που έγινε αμέσως φίδι ζωντανό που σύρθηκε στο έδαφος και πήγε στη φωλιά του. Γιατί «όφεις ο χρυσός ην».

Κάποτε ο άγιος Σπυρίδων πήγε στο ναό για να κάνει τον Εσπερινό. Δεν υπήρχε όμως λαός. Μόνο οι νεοκώροι και οι βοηθοί. Ο άγιος τους είπε να ανάψουν καντήλια περισσότερα από ότι συνήθως ανάβουν. Ο ίδιος στάθηκε μπροστά στην Αγία Τράπεζα αναφωνώντας το «ειρήνη πάσι». Επειδή όμως δεν υπήρχε ο λαός για

να δώσει την απάντηση ακούστηκε από τον ουρανό φωνή πολλών μυριάδων που αντιφώνησε: «Και τω πνεύματι σου». Η φωνή ήταν μουσικότατη και παναρμόνια, δεν έμοιαζε με ανθρώπινη. Και όταν ο διάκος εκφωνούσε τα « ειρηνικά» τον έπιασε φόβος και δέος γιατί άκουγε το « Κύριε ελέησον» από τις αγγελικές φωνές. Η παναρμόνια αυτή φωνή ακουγόταν και έξω από το ναό. Πολλοί έτρεξαν με φόβο και θαυμασμό να δουν τι συμβαίνει. Μόλις μπήκαν δέν είδαν παρά μόνο τον άγιο και τον διάκο με τους λίγους πιστούς, που κι αυτοί έλεγαν ότι δεν είχαν δει κανένα, άκουαν όμως φωνή που τους γέμιζε θεία αγαλλίαση. Έτσι βλέπομε τον άγιο Σπυρίδωνα να τελεί την ακολουθία (μέλπειν τας αγίας σου ευχάς) με συλλειτουργούς τους αγγέλλους (αγγέλους έσχες συλλειτουργούντας).